

klart nok, at Regjeringens Forstaaelse falder paa det Nærfte sammen med den Forstaaelse, som Landssthingets Flertal og dette Things Mindretal have gjort gjældende. At der paa enkelte Punkter kan findes Afvigelser mellem Regjeringens Bedømmelse af enkelte Tilfælde og den Bedømmelse, som Landssthingets Flertal og Folkethingets Mindretal ville gjøre gjældende, ja, det er jo en Selvfølge, thi her gjælder det jo i Virkeligheden om et personligt Skjøn over, hvad der kan henregnes under løbende, nødvendige Udgifter. Det er og maa blive et Skjøn. Der er kun Et, som er afgjort og bestemt i den midlertidige Finantslov, og det er, at der ikke maa udgives Mere, end hvad der har været foreslaaet paa det oprindelig fremlagte Finantslovsforslag. Med Hensyn til de ikke ganske faa Punkter, hvor Flertallets Forslag gaa ud paa, at Udgiften ikke kan passere, skal jeg for mit Vedkommende, forsaavidt de særlig vedkomme Finantsministeren, indskrænke mig til at udtale, at jeg indtil videre anser det for en Selvfølge, at med Hensyn til de Udgifter, om hvilke dette Things Flertal vedtager, at de ikke kunne passere, maa dette Thing, der jo har Anklagemagten, ogsaa søge at faae en Afgjørelse paa rette Sted af, om de kunne passere eller ikke, saa at jeg altsaa ikke paa dette Trin behøver at udtale mig nærmere derom. — Jeg imødeser med megen Ro den endelige Afgjørelse af disse Spørgsmaal, og vil det ærede Thing vedtage, at de ikke kunne passere, og saa dermed lade Sagen ligge, skal jeg tage det med akkurat den samme Ro. Om Betydningen for mig og for Regjeringen af Vedtagelsen af Dannelsesvotumet under det første Punkt skal jeg ikke udtale mig, før jeg ser, om det virkelig bliver en Beslutning af Rigsdagen — indtil den Tid vil jeg holde tilbage, hvilket mit Standpunkt vil være overfor et saadant Dannelsesvotum.

Ordføreren (Vossén): Jeg vil knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Mindretal, og til hans Udtalelser i Betænkningen. Det forekommer mig, at det ærede Mindretal nu var noget mere tilbøjelig til at anerkjende forskellige Feil fra Regjeringens Side under Ledelsen af Finantslovens Behandling i 1881—82, end man har faaet Indtryk af i hans Fremstilling i Betænkningen. Han begyndte saaledes med at indrømme, at det var vistnok en Feil fra Regjeringens Side, en Feil, navnlig set under Belysning af, hvorvidt den kunde fremme, gavne Tilveiebringelsen af en endelig Finantslov, at Regjeringen foreslogde en midlertidig Finantslov

uden nogen fast Tidsbegrænsning. Forelæggelsen af et saadant Forslag indeholder — derom er jeg enig med det ærede Mindretal — ogsaa et Ansvar for Regjeringen. Dersom Regjeringen var sig bevidst, hvad den siden udførte, at den vilde benytte en saadan ubegrændset midlertidig Finantslov hele Finantsaaret igjennem, er det givet, at Ansvaret kommer tilstede, og det kommer tilstede i det Dieblit, det viser sig i Kjendsgjerningen, at den benyttes paa en saadan Maade, men deri ligger tillige, at det ikke er rigtigt, som det ærede Mindretal udtalte, at dette Thing deler Ansvaret med Regjeringen i saa Henseende; thi i det Dieblit var det sikkerligt ikke Forudsaetningen, at en saadan midlertidig Finantslov skulde kunne benyttes Finantsaaret ud, men man var ude af Stand til her at kunne angive en bestemt Tidsgrænsse, indenfor hvilken en endelig Finantslov skulde være tilveiebragt, fordi vi ikke her kunde bedømme, hvilke Forholdsregler Regjeringen vilde tage for at opnaa et saadant Resultat, om den vilde opløse paany, eller hvilke Skridt den vilde foretage. Deraf afhæng det, hvilket Tidspunkt der skulde sættes ind i Loven, men derom kunde alene Regjeringen træffe en Afgjørelse. Det blev ogsaa her i Salen stærkt gjort gjældende, at man i den Henseende ikke havde og ikke vilde have noget som helst Ansvar. Mindretallet gjorde da videre gjældende, at Regjeringen havde indfriet sit Løfte om at gjøre Alt, hvad der stod i dens Magt, for snarest muligt at tilveiebringe en Finantslov, og Mindretallet mente, at det havde den indfriet ved at gaa til de gjentagne Dødsninger af Folkethinget, idet Mindretallet betoneb, at Regjeringens Hensigt var derved at bane Veien for en Forstaaelse angaaende Finantsloven. Det ærede Medlem (Scharling) søiede imidlertid til, at han vidste godt, — og jeg antager dog, at han ikke anser sig selv for i den Henseende at være klogere end Regjeringen — at en saadan fornyet Dødsning vilde gaa Regjeringens Bønnen, Høre, imod. Det vidste de altsaa iforveien; men ikke bestomindre gif Regjeringen til en Dødsning for at — bane Veien til en Forstaaelse. Naar nu denne Forstaaelse altsaa skulde fremmes ved en saadan Fremgangsmaade, hvad maatte da Konsekvensen være af et saadant Skridt, naar man, som sagt, gif ud fra, at Modstanderne, Venstre, kom stærkere ind? Ja, Konsekvensen maatte jo være, at en Indrømmelse fra Folkethingets Flertals Side var ikke at vente. Naar man altsaa dog vilde bane Veien for en Forstaaelse, maa det jo have været Meningen fra Regjeringens Side, at man vilde bygge sine egne Ven-